

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t. č. v X.

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2025, č. j.: CPR-4041-3/ČJ-2025-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2025, č. j.: CPR-4041-3/ČJ-2025-930310-V234, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 5. 1. 2025, č. j.: KRPA-6590-30/ČJ-2025-000022-ZSV, kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly

shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování, a lhůta k vycestování byla stanovena do 20 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že se napadené rozhodnutí nezabývalo dostatečně jeho konkrétní situací, přitom plně spolupracuje se správními orgány. Stanovená doba jednoho roku je nepřiměřeně tvrdá, neboť žalobce přišel o své doklady a neměl prostředky na cestu zpět. Byl tedy nucen zůstat, aby si vydělal peníze a mohl si zařídit potřebná povolení k pobytu a cestovní pas. Správní orgán porušil ust. § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 s.ř., když opomněl zjišťovat skutečnosti ve prospěch žalobce. Žalovaná vycházela jen z prvoinstančního rozhodnutí, aniž by řádně a pečlivě posoudila důvodnost odvolání. Správní orgán měl přistoupit k variantě umožňující smírné řešení, dovolující žalobci dobrovolné opuštění území. Byla sice vyjmenována hlediska ust. § 174a z.p.c., nicméně blíže se nezdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. V případě vyhoštění žalobce z území je nemyslitelný jeho návrat do České republiky, neboť vzhledem k setrvalé praxi správních orgánů je vyloučené, aby mu byl umožněn pobyt na území.
3. V doplnění žaloby žalobce uvedl, že prvostupňový orgán nepřihlédl k X. a dopustil se svévole při nedostatečném posouzení osobních a majetkových poměrů. U různých národnostních skupin nelze rozhodovat rozdílně a v rámci dané skupiny paušalizovaně. Autonomie smluvních států při rozhodování o vyhoštění cizinců je limitována jejich základními právy včetně práva na ochranu před neoprávněným zásahem do osobního a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Jak žalobce shrnul, správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, nedbaly základních zásad své činnosti a poškodily žalobcovy zájmy.
4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 4. 1. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, přičemž nepředložil žádný doklad totožnosti, a proto byl dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. zajištěn a omezen na osobní svobodě (úřední záznam ze dne 4. 1. 2025, č. j.: KRPA-6590-1/ČJ-2025-000022).
7. Dne 5. 1. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobytu na území bez platného cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu (oznámení o zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-6590-13/ČJ-2025-000022).
8. V rámci svého výsledku dne 5. 1. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-6590-14/ČJ-2025-000022-ZSV, žalobce mj. uvedl, že do Schengenského prostoru přicestoval X., a to kvůli práci do X., kde setrval asi X. Poté odjel do X., kde zhruba X. pracoval; byla mu tam ukradena peněženka se všemi doklady a cestovním pasem, což nechtěl nahlásit. Do České republiky přicestoval asi před X. a je si vědom neoprávněnosti svého pobytu, když

nemá cestovní pas ani povolení k pobytu. V České republice chtěl pracovat, živil se brigádami a bydlel u krajanů, adresu pobytu ovšem nedokázal uvést. Je svobodný, bezdětný a v České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné vazby soukromé, rodinné ani majetkové, jeho X. žije v zemi původu. Cítí se zcela zdravý, ve vycestování mu nebrání žádná překážka, ve vlasti mu nic nehrozí, finančními prostředky k pobytu na území a k vycestování nedisponuje.

9. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 5. 1. 2025, č. j.: KRPA-6590-16/ČJ-2025-000022-ZSV, byl žalobce zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) z.p.c. za účelem správního vyhoštění, když doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
10. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 5. 1. 2025, č. j.: KRPA-6590-30/ČJ-2025-000022-ZSV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ust. § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování a jeho vycestování je možné.
11. Poněvadž žalobce podal dne 7. 1. 2025 žádost o mezinárodní ochranu, vydalo Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, dne 13. 1. 2025 pod č. j.: OAM-29/BA-BA01-BA06-Z-2025 rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců na dobu do 26. 4. 2025.
12. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu o správním vyhoštění se žalobce odvolal, přičemž odvolací námitky se zčásti shodují s žalobními body.
13. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 4. 3. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Podle ust. § 179 odst. 1 z.p.c. *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou*

bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.

18. Soud především uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné stejně jako rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí prvostupňový orgán a žalovaná v projednávané věci dostaly, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsaly, z jakých skutkových a právních okolností vycházely a jakými úvahami byly při svém rozhodování vedeny. Konkrétní situací žalobce se přitom podrobně zabývaly a napadené rozhodnutí je odůvodněno plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 s.ř. Nelze přisvědčit názoru žalobce, že byly v napadeném rozhodnutí uvedeny výhradně okolnosti v jeho neprospěch či skutečnosti vycházející z žalobcovy státní příslušnosti. Dostatečná pozornost byla rovněž věnována odvolacím námitkám. Závěry přijaté správními orgány mají plnou oporu v správním spisu.
19. Bylo dostatečně prokázáno a podloženo přímo výsledkem žalobce, že se v České republice zdržoval v době X. bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Prvostupňový orgán spolu s žalovanou ve prospěch žalobce vycházely z takto určené doby, ačkoli se žalobce na území Schengenského prostoru bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu zjevně zdržoval podstatně delší dobu. Jak totiž sám sdělil, patrně v X. přiletěl do X. Neoprávněný pobyt žalobce byl tedy zjištěn dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 z.p.c.
20. Za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: *„Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložení správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).
21. Správní orgán I. stupně i žalovaná se detailně zabývaly také absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobce k území České republiky, jakož i jeho zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Žalobce v České republice nemá žádné příbuzné a nevlastní tu žádný majetek, naopak v zemi původu žije X. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky či jiného členského státu Evropské unie, nemá vyživovací povinnost ani se nemusí starat o

jinou osobu. Ve vycestování do země původu žalobci nic nebrání, nehrozí mu tam žádné nebezpečí či trestní stíhání, mučení nebo nelidské zacházení, nesplácí ani žádné dluhy, pro které by mu hrozilo nebezpečí od soukromých osob. Pokud žalobce přišel o cestovní doklad během svého pobytu v X. a nehodlal tuto situaci nikterak řešit, nejedná se o okolnost, již by správní orgány měly hodnotit v jeho prospěch. Soud se proto neztotožňuje s námitkou žalobce, že nebyla dostatečně vypořádána přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a z.p.c.

22. Doba, po niž žalobce nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena při spodní hranici zákonného rozmezí (v dolní pětině sazby) a správní orgány ji řádně odůvodnily. Z ničeho nevyplynulo překročení mezí správního uvážení ani jeho zneužití. Ztrátu dokladů žalobce nikterak neřešil, na nikoho se neobrátil, ale zůstával dále na území nelegálně; uvedené mu nemůže být jakkoliv ku prospěchu, a to ani s ohledem na evropské či mezinárodní právo. Žalobce rovněž v době zahájení řízení dosáhl X.
23. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. dubna 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce